

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1664/25
29.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Зорице Банковић и Олге Арсовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Милан Лазаревић из Београда, ул. Џорџа Вашингтона бр. 42, против тужене Републике Србије Министарства унутрашњих послова, Министарства правде, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ул. Косовска бр. 31, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 2577/23 од 23.12.2024. године, у седници одржаној дана 29.5.2025.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 2577/23 од 23.12.2024. године у ставу првом и четвртном изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2577/23 од 23.12.2024. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужилци на име накнаде штете и то на име одузетих ствари исплати износ од 4.030.259,20 динара, са законском затезном каматом почев од 23.12.2024. године па до исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев у преосталом делу којим је тужилца тражила да се обавезе тужена, да јој на досуђени износ од 4.030.259,20 динара исплати законску затезну камату за период од 22.03.2015. године до 22.12.2024. године. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев у преосталом делу којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да тужилци на име закупа за стан у периоду од 01.10.2009. године до 31.12.2012. године исплати износ од 1.164.955,00 динара, са законском затезном каматом почев од 22.03.2015. године па до исплате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужена да тужилци на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 635.375,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење па до исплате.

Против наведене пресуде и то одлуке из става првог и четвртог изреке, жалбу је благовремено изјавила тужена, побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку-ЗПП (Службени гласник РС” бр.72/11, бр.72/2011, 49/2013 - одлука УС, 74/2013 - одлука УС, 55/2014, 87/2018 и 18/20), Апелациони суд је оценио да је жалба тужене неоснована.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању 03.07.2008. године тужила је, уз посредовање Агенције „...”, као зајмопримац са ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ као зајмодавцима закључила уговор о зајму на износ од 61.800 евра у динарској противвредности са месечном каматом од 2% и роком враћања од пет месеци. Ради обезбеђења зајма конституисана је вансудска хипотека на непокретности тужиле у улици ... Како тужила није вршила исплату камате, тужени су 06.10.2008. године опоменом позвали тужилу да у року од седам дана измири дуговање, а 27.10.2008. године су јој упутили опомену да ће наведена непокретност бити продата. Решењем Другог општинског суда у Београду Дн 25212/08 од 17.12.2008. године извршена је забележба хипотекарне продаје куће у улици ..., а наведена лица, као хипотекарни повериоци, били су овлашћени да ради намирања свог потраживања по правноснажности решења, али не пре истека рока од 30 дана од дана издавања решења, продају непокретност у складу са Законом о хипотеци. На ово решење је стављена клаузула правноснажности 06.04.2009. године (иако тужили то решење није достављено), а након тога 14.09.2009. године закључен је уговор о купопродаји по коме је тужилина непокретност продата ЖЖ и ЗЗ за 100.000 евра. Пре купопродаје прибављен је налаз и мишљење судског вештака Животе Стојковића на околност вредности непокретности. Непокретност је испражњена уз асистенцију полиције 22.09.2009. године тако што је тужила физички удаљена из зграде, а покретне ствари је изнела агенција за селидбе "...". Према садржини приложеног записника тужилин син је преузео документа и личне ствари у 2 кофера, а саксије са цвећем су остављене код комшинице. Овај записник тужили никада није достављен, нити га је потписала. Клаузула правноснажности са решења о забележби хипотекарне продаје је касније укинута, а полицијски службеник ИИ као потписник одлуке о пружању полицијске асистенције је правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду К. 7669/13 од 25.05.2016. године оглашен кривим за кривично дела несавесног рада у служби. Кривична одговорност је утврђена због тога што одлуку о пружању полицијске асистенције није могао да донесе командир станице, већ начелник станице уз мишљење Полицијске управе за Град Београд, а асистенција је пружена супротно члану 31 и члану 37 Закона о хипотеци, услед тога је за оштећену тужилу АА наступила тежа повреда права, јер је принудно исељена из породичне куће у ... у ... По предлогу тужиле укинута је клаузула правноснажности и решења о забележби хипотекарне продаје, јер јој оно није било достављено. Међутим, њена жалба коју је изјавила против

решења Дн 25212/08 од 17.12.2008. године је решењем Вишег суда у Београду од 27.06.2012. године одбијена, а решење о забележби хипотекарне продаје од 17.12.2008. године је потврђено. Пресудом Врховног касационог суда Рев 5083/19 од 14.06.2020. године су преиначене пресуде Првог основног суда у Београду П. 4538/18 и Апелационог суда у Београду Гж 8295/18, усвојен је тужбени захтев АА и утврђена ништавост уговора о хипотекарној продаји од 14.09.2009. године закљученог између хипотекарних поверилаца и купаца ЖЖ и 33 уз обавезу тужених да то признају и да трпе да се упис купопродаје брише у јавним књигама. Из налаза и мишљења судског вештака за област процене вредности из области комисионог пословања Мирослава Ружића од 22.03.2015. године, утврђено је да стварна вредност ствари које су биле смештене у кући тужиље у ... према Записнику о испражњењу некретнина од 22.09.2009. године, ближе описане у налазу, износи укупно 4.030.259,20 динара на дан вештачења 22.03.2015. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је оценио да је тужбени захтев делимично основан у погледу накнаде материјалне штете на име одузетих ствари из домаћинства тужиље, уз образложење да је из изведених доказа утврђено да је 22.09.2009. године извршено спровођење намирања хипотекарних поверилаца принудним исељењем тужиље као хипотекарног дужника из њеног стана у породичној стамбеној згради у улици ... у ... уз асистенцију полицијских службеника и ИИ, који је поступао у својству службеног лица тужене командира Полицијске станице Звездара МУП, те да је правоснажном пресудом Првог основног суда у Београду од 25.05.2016. године ИИ, као полицијски службеник, оглашен кривим због извршења кривичног дела несавестан рад у служби из чл. 361. ст. 2. у вези ст. 1. КЗ и осуђен на условну казну затвора, те да је приликом принудног исељења тужиље из њеног стана сачињен записник о испражњењу непокретности у ул. ..., којим су таксативно пописане покретне ствари домаћинства које су предате на чување агенцији за селидбе, а које никада нису враћене тужили, нити је ко обавестио где се налазе њене ствари, као и да је вредност ових ствари утврђена из налаза и мишљења судског вештака Мирослава Ружића и износи 4.030.259,20 динара. Сагласно наведеном, како су приликом принудног исељења одузете покретне ствари тужиље које јој нису враћене, а како је правоснажном пресудом Првог основног суда у Београду од 25.05.2016. године ИИ оглашен кривим због извршења кривичног дела несавестан рад у служби приликом принудног исељења тужиље и како тужили није од стране надлежног ЗК одељења достављено решење Дн 334/09, на основу ког решења је сходно чл. 31. Закона о хипотеци било могуће пружити асистенцију полиције када исто постане правоснажно, али не пре истека рока од 30 дана од дана издавања решења, те како је тужила ово решење примила тек 08.07.2010. године, то је тужена одговорна за штету у вршењу својих функција која је проузрокована тужили, а чија је висина утврђена из налаза и мишљења судског вештака Мирослава Ружића, због чега је одлучено као у ставу првом изреке ожалбене пресуде. Првостепени суд је имао у виду да је у парничном поступку суд у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности везан за правоснажну кривичну пресуду којом је оптужени оглашен кривим сходно одредби чл. 13. ЗПП. На досуђени износ накнаде материјалне штете, првостепени суд је тужили досудио и законску затезну камату, на основу одредбе члана 277. Закона о облигационим односима почев од дана пресуђења 23.12.2024. године па до коначне исплате, а у смислу члана 189. став 2. Закона о облигационим односима. Првостепени суд је ценио и приговор застарелости, те је оценио да је исти неоснован с обзиром да је

током поступка утврђено да је тужила исељена из своје непокретности 22.09.2009. године, да су ствари одузете тада, а како је тужба поднета 30.11.2009. године, када је тужила и истакла тужбени захтев за накнаду материјалне штете на име одузетих ствари, то је иста поднета у законском року прописаном одредбом чл. 376 Закона о облигационим односима.

Чињенично стање је правилно и потпуно утврђено и оно се жалбеним наводима не доводи у сумњу. На правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно је примењено материјално право. Разлоге првостепеног суда као правилне и довољне прихвата и овај суд, као другостепени, те на основу овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП пресуду детаљно не образлаже.

Неосновани су жалбени наводи којима тужени оспорава пасивну легитимацију, истичући да тужена не може бити одговорна и обавезана на накнаду штете причињену поступањем тужиле и хипотекарних поверилаца, а све то с обзиром да произилази из исказа хипотекарних поверилаца да тужила није редовно сервисирала дуг. Наиме, током овог као и других поступака које је тужила водила поводом ситуације која је настала 22.9.2009. године када је исељена из своје непокретности и када су јој ствари однете, утврђено је да је поступак исељења спроведен супротно законским нормама које су важиле у наведеном периоду и то стога што тужили Дн решење на основу кога је извршен упис хипотеке није било достављено, самим тим није било правноснажно, а на основу тог решења приступило се спровођењу исељења уз асистенцију полиције, иако је на основу тог решења сходно одредби члана 31. Закона о хипотеци било могуће пружити асистенцију полиције само када исто постане правноснажно и то не пре истека рока од 30 дана од дана издавања решења, те како је тужила ово решење примила тек 08.07.2010. године, то није било услова за асистенцију полиције. Из изреке осуђујуће пресуде полицијског службеника који је потписао наредбу за асистенцију и у истој учествовао, произлази да је пружањем асистенције извршним повериоцима иако за то нису били испуњени законски услови наступило теже оштећење права тужиле, јер је исељена из куће у ... у ... Последица исељења је одузимање државине на кући и стварима, и та штета је настала садејством радњи извршних поверилаца и полиције која им је асистенцијом помогла да ту радњу спроведу, па би за штету насталу услед тужилиног исељења у смислу члана 206 Закона о облигационим односима солидарно одговарали хипотекарни повериоци и Република Србија по основу одговорности за рад свог органа, те постоји узрочна веза између поступања полиције и настале штете.

Неспорна је чињеница да су покретне ствари тужиле из објекта у ..., након асистенције полиције предате агенцији за селидбе. На тај начин, лице које је предало ствари агенцији је са истом засновало облигационо-правни однос који има правну природу уговора о остави из члана 712. Закона о облигационим односима ("Сл. лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89, и "Сл. лист СРЈ", бр. 31/93). Реч је о двострано обавезном уговору. Наиме, према одредби члана 712. Закона о облигационим односима, уговором о остави обавезује се оставопримац да прими ствар од оставодавца, да је чува и врати када је овај буде затражио. У смислу одредбе члана 713. ЗОО, уговор о остави може пуноважно закључити у своје име и лице које није носилац права располагања, односно сопственик ствари, а оставопримац је дужан вратити ствар њему, изузев ако би дознао да је ствар украдена. Према томе ствари дате на оставу се враћају оставодавцу, који је и легитимисан да их тражи. У конкретном случају су таксативно пописане

покретне ствари домаћинства тужиле које су предате на чување агенцији за селидбе, а које никада нису враћене тужили, нити је ко обавестио где се налазе, при чему ствари од агенције је могао да преузме само оставодавац, а то није била тужила, те је терет доказивања могућности преузимања ствари од стране тужиле био на туженој страни.

Вештак Ружић је у налазу од 22.03.2015. године на основу приложеног записника о испражњењу стана дао детаљан опис покретних ствари обухваћених записником о исељењу од 22.09.2009. године укључујући и време набавке, врсту и квалитет материјала (уградња кухиња дужине 4 метра од пуног дрвета врхунског квалитета, фрижидер без расхладне коморе, стилске столице од квалитетног дрвета са модерним тапацирунгом од квалитетне коже, високо чворовани теписи и слично), а што је могао да учини с обзиром да му је тужила предала рачуне које је имала за те ствари, као и фотографије, а што је утврђено из њеног исказа кога је првостепени суд прихватио. Такође је утврђено да наведене ствари никада нису враћене тужили, нити је ко обавестио где се налазе њене ствари, као и да је вредност ових ствари утврђена из налаза и мишљења судског вештака Мирослава Ружића и износи 4.030.259,20 динара.

Стога, с обзиром да је постојање кривичног дела полицијског службеника, који је омогућио асистенцију полиције приликом исељења, утврђено правноснажном пресудом, те како из изреке осуђујуће пресуде произлази да је пружањем асистенције извршним повериоцима, иако за то нису били испуњени законски услови наступило теже оштећење права тужиле, јер је исељена из куће у ... у ..., те како је последица исељења било одузимање ствари и та штета је настала садејством радњи извршних поверилаца и полиције, која им је асистенцијом помогла да ту радњу спроведу, то за штету насталу услед тужилиног исељења у смислу одредбе члана 206 ЗОО солидарно одговарају хипотекарни повериоци и Република Србија по основу одговорности за рад свог органа, те је првостепени суд правилно оценио да постоји одговорност тужене, за накнаду штете на име вредности одузетих ствари у смислу одредбе члана 172 Закона о облигационим односима.

Како се ни осталим наводима жалбе туженог не доводи у сумњу правилност и законитост првостепене пресуде, применом члана 390 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке ове другостепене пресуде.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, с обзиром да је донета правилном применом одредби чланова 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, имајући у виду успех парничних странака у спору, а све према Адвокатској тарифи вежећој у време пресуђења.

Одлуку о трошковима другостепеног поступка Апелациони суд је донео применом одредбе члана 165 ЗПП-а, имајући у виду да тужена није успела у поступку по жалби.

**Председник већа-судија
Иван Негих,с.р.**

За тачност отправка

Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић